

No. 2. }

Februar 1886.

{ 12te Hæftning.

Ved et Barns Dødsleie.

(Af D. Juul i "Børnenes Harpe").

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

Mit Barn er nu sluppet af Nøden,
 Det vundet har Seier i Døden;
 Nu sover det sødt paa sin Baare,
 Og jeg vil afsøiske min Taare.

Vel kjendes et Stik i mit Herte,
 Vel trykkes det endnu af Smerte;
 Men Haabets den venlige Stjerne
 Tilvinker mig mildt fra det Fjerne.

Til Himmerig er du ubfaaret,
 Til Himmerig er du opbaaret;
 De Engle, som Herren udsender,
 Hjembar dig paa vartlige Hænder.

Med Harpe, i snehvide Klæder,
 Med Seierens Krone du træder
 For Thronen og synger med Mange
 De Saliges liflige Sange.

Du bor i de Saliges Sommer,
 Her til mig du mere ei kommer;
 Men jeg vil dog ile dig efter,
 Gud give mig Evner og Kræfter!

Og Tiden saa hastig henfvinder.
 Vi mødes, naar Dagen den rinder,
 Da sammen vi vist saa indtræde
 Til Gudsrigets evige Glæde.

Glem ikke det fjerde Bud!

Det fjerde Bud, siger Apostelen Paulus, er det "første Bud med Forjættelse" (Ef. 6, 2), og af det Bud afhænger for en meget stor Del vor jordiske Lykke eller Ulykke. Et Barn, som hædres sine Forældre, er snilt og lydigt mod dem, gaar det godt i Berden; men det Barn, som ikke ærer og elsker sine Forældre, men er trodsigt og uldigt mod dem, maa Ulykke og Straf ramme. Og den Samvittighedens Anklage og Breidelse, man som voksen maa bære for sine Synder mod Forældrene, er ikke den mindste Straf. Nedenstaaende Fortælling kan vise os dette, ligesom vi af den kunne lære, hvor fordærligt det er at have Omgang med ugudelige og letsindige Kammerater. Vi bede derfor alle vore smaa Læsere at gennemlæse den opmærksomt, helst paa et stille Sted i en stille Time. En forstandig og from Mand har fortalt den fra sin egen Barndom, og, som vi i Slutningen af Fortællingen skulle høre, beder han indtrængende alle Smaagutter og Smaapiger at lægge sig den paa Hjertet. Saa følger hans Raad og læser den med Opmærksomhed og Estertanke!

"Efter 3 Mars Fravær kom min Fader tilbage til det ham saa kjære Hjem. Han havde gjort sin sidste Rejse og glædede sig over, efter de paa Havet udfandne Farer, at have naaet en stille Havn. Under hans Fravær var jeg fra et lidet Barn vokset op til en usikkert, selvraadig og stivsinnet Gut. Min Moders milde Stemme formaede ikke mere at styre mig. Jeg var ofte egenfindig og uldig mod hende. Min Faders Tilbagekomst var mig derfor til stor Ulykke. Han mærkede snart min Gjenstridighed. Og jeg saa paa ham, at han ikke syntes om min Opførelse, uagtet han i nogle Dage Intet sagde til mig derom.

En vakker Eftermiddag i Oktober bød min Fader mig at tage min Hue og følge med ham paa en Spadsfætur. Vi gik over en smal Gangsti paa en aaben Mark, som Børnene i Naboskabet pleiede at benytte til Legeplads. Efterat vi en Stund havde talt

om forskellige Ting, nærmede vi os en Klippe midt paa Sletten. Min Fader standsede her og fortalte derpaa Følgende:

Denne Mark tilhørte min Fader, sagde han. Her var min Legeplads, da jeg var en Gut; Klippen stod der dengang ligesom nu. Den er for mig som et Fyrtaarn, og, saa ofte jeg ser den, minder den mig om en Begivenhed, der fremkalder de smerteligste Følelser hos mig, hver Gang jeg tænker paa dem, og jeg skulde ikke ville omtale den, hvis det ikke kunde tjene dig til Advarsel. Hør derfor, min Søn, og lær Visdom af din Faders Forvildelse.

Min Fader døde og efterlod mig, der var hans eneste Søn, endnu kun som et lidet Barn. Min Moder var en mild og om Kvinde, som levede blot for sine Børn og var agtet og elsket af Alle, som kjendte hende. Jeg husker godt hendes blege, vakre Ansigt, hendes ventlige, milde Smil, hendes bløde, behagelige Stemme. I mine spæde Aar elskede jeg hende inderlig, jeg søgte mig aldrig lykkelig, naar jeg var skilt fra hende. Af Frygt for, at jeg skulde blive uden Optræning, sendte hun mig til Byen paa en mindre Skole. Efterat jeg en Tid her havde været sammen med raa, letsindige Gutter, tabte jeg lidt efter lidt Kjærligheden til Hjemmet og Agtelsen for min Moder. Og, da jeg atter kom hjem igjen, blev det vanskeliggere og vanskeliggere for hende at temme min Hæftighed. Jeg ansaa det for Mandighed at trodses hendes Befalinger og aldrig vise nogen Anger, uagtet jeg vidste, at min Opførelse foraarsagede hende Sorg. Jeg frygtede meget for at faa Navn af "hvindagtig" og kunde ikke fordrage, at mine Kammerater spottede mig, fordi jeg adlød min Moder. Fra at være et stille, velartet Barn blev jeg inden kort Tid en vilter og uldig Krabat. Min gode Moder anvendte Bønner, Taarer, Formaning og Advarsler for atter at faa mig paa en god Vej. Hun opofrede Alt for at indgyde mig Kjærlighed til Hjemmet og afholde mig fra ugudeligt Selskab. Jeg hørte og saa alt dette, men brød mig ikke videre derom.

En Middag havde jeg ifinde efter endt

Maaltid, inden jeg gik paa Stolen, paa vanlig Vis at streife omkring paa Gaden, da min Moder lagde sin Haand paa min Skulder og i en mild og bestemt Tone sagde: "Min kjære Son, jeg ønsker, at du gaar med mig." Jeg vilde have sat mig op imod hende; men der var Noget i hendes Bæsen og Tone, som indgav mig Frygt. Hun tog sin Hat paa og sagde til mig: "Vi skulle tage os en Spadsfætur sammen." Jeg fulgte med hende taus; men, da jeg kom udenfor Døren, blev jeg var en af mine raa Kammerater, som gik og drev omkring Huset og ventede paa mig, hvilket jeg vel vidste. Et haanligt Smil viste sig paa hans Læber, da jeg gik ham forbi. Min Stolt-
hed blev herved dybt saaret. Han var en meget ondskabssuld Dreng; men, da han var et Par Aar ældre end mig, havde han en stor Indflydelse paa mig. Knurrende fulgte jeg min Moder, indtil vi kom til dette Sted, hvorpaa vi nu staa, under Skyggen af denne Bjergpynt. O, min Son! om jeg kunde bortfjerne fra mine Tanker denne Stund, som har formørket hele mit Liv, skulde jeg gjerne ville bortgive Alt, hvad jeg eier. Men al, Mindet om min Brode bliver altid tilbage, ligesaa urokelig som denne store Klippemasse.

Da min Moder var sygelig, satte hun sig ned og vindede til mig, at jeg skulde sætte mig ved Siden af hende. Hendes Blik, fuldt af Smil og Smerte, staaer endnu i denne Stund saa levende for mine Næse. Jeg vilde ikke sætte mig, men stod knurrende hos hende. "Kjære Alfred", sagde hun, "har du tabt al Kjærlighed til din Moder?"

Jeg svarede Intet. "Jeg frygter, det er saa", vedblev hun; "Gud give, du kjendte dit eget Hjerte og indsaa, at jeg gjør min Pligt."

Siden talte hun til mig om mine Forseelser og de skrækelige Folger, som maatte komme af det Liv, jeg førte. Under Taarer og Bønner søgte hun at bevæge mig. Hun forestillede mig store og udmærkede Mænds Liv og Exempler og søgte at vække min Vresfølelse. Vistnok var jeg rørt; men jeg

var for stolt til at lade hende mærke det. Jeg tænkte: hvad skulde vel mine Kammerater sige, om jeg efter alt mit Skryderi dog tilsidst giver efter og retter mig efter en Kvinde?

Hvilken Sorg var ikke tegnet i min Moders Ansigt, da hun saa, at Alt, hvad hun havde sagt og lidt for mig, ikke kunde bevæge mig! Hun stod op for at gaa hjem, og jeg fulgte hende i nogen Afstand. Hun talte intet Mere til mig, førend vi kom hjem, da hun sagde: "Nu er det Tid at gaa paa Stolen; gaa did, min Gut, og jeg beder dig endnu engang at eftertænke, hvad jeg har sagt dig."

"Jeg gaar ikke paa Stolen," sagde jeg.

Hun syntes forbauset over min Driftighed, men svarede med Bestemthed: "Jovist skal du gaa, Alfred! Jeg befaler dig det!"

"Jeg vil ikke," sagde jeg.

"Du har Valget, Alfred! — enten gaar du strax paa Stolen, eller jeg stænger dig inde paa dit Kammer, og nu maa du sidde der, indtil du lover mig for Fremtiden uden Indvending at adlyde mine Befalinger." Saaledes talte min Moder med streng Stemme og sørgmodig Mine.

Men jeg blev mere forstøffet og svarede: "Jo, du skulde forsøge! Du kan ikke faa mig opover Trappen?"

Hun lagde sin Haand paa min Skulder, hun stak heftig og blev dødsbleg.

"Derfor du rører mig, giver jeg dig et Spark", sagde jeg i et forsvækkeligt Raseri; jeg vidste ikke, hvad jeg sagde i denne skrækelige Tilstand.

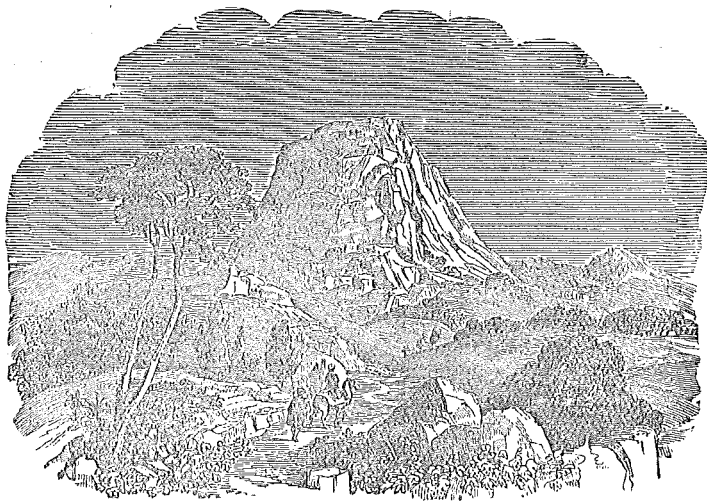
"Vil du ikke gaa, Alfred?" spurgte hun.

"Nei!" svarede jeg, men bævede dog for hendes Blik.

"Saa følg mig," sagde hun og holdt fast i min Arm. Jeg opløstede min Fod — o min Son, hör mig! — jeg opløstede min Fod og gav hende, min dyrebare, salige Moder, et Spark! Det gaar rundt for mine Næse, naar jeg tænker derpaa. Min Moder, en svag Kvinde — min egen Moder, som saa ofte bad for mig, som saa ofte formanede mig til at frygte og elske den kjære Gud,

(Fortsættes paa Side 14.)

L a b o r.

Her se I Bjerget Labor, der efter Sagnet skal være det Bjerg, hvorpaa den Herre Jesus blev forklaret. Det ligger omtrent i Midten af Gallilæa og hæver sig som en Regle 1300 Fod op fra Sisreels Slette. Det er det vakreste Bjerg i hele Jødeland. Fra Toppen har man en vid og vakker Udsigt: mod Vest ser man Karmels Bjerg og Middelhavet, mod Nord Hermons høje Bjerge, og mod Øst en Del af Genezareth Sø og Basans Bjerge.

Han stod paa Labors Høje,
Den Guds og Davids Søn,
Som Solen var hans Dø,
Som Lys hans Klædning skjøn.

Med Venner fra Guds Volig
Vor fresser stifted Ord
Om Kros og Død fuld rolig,
Om Seng i sorten Jord.

Vi sidde i det Lave,
Vor fresser over Sol,
Vi sidde mellem Grave,
Han paa sin Kongestol.

Dog godt er her at være,
Det volder Herrens Ord,
Som Anden til hans Vre
Os trøster med paa Jord.

Som Venner i Guds Volig
Med ham vi skifte Ord
Om Kros og Død fuld rolig,
Om Seng i sorten Jord.

O, naar han aabenbares
I Etøvets Egn paany,
Eskal vi med ham forklares,
Ham møde høit i Sky.

Smaastrykker.

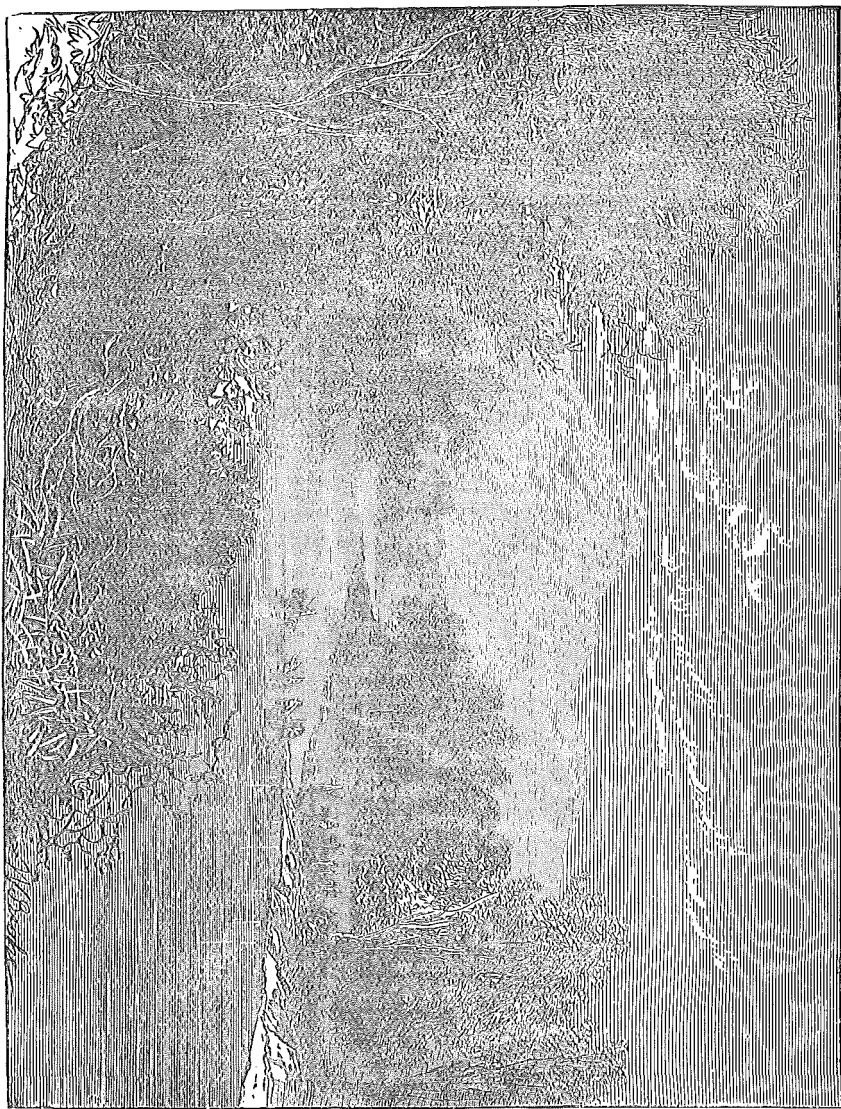
Et Barns Tro. En Moder med sine 3 Børn klyngede sig til Braget af Dampskibet "Bohemia". Moderen sagde udmattet, at hun maatte give op og drukne. Hendes lille Pige svarede: "Hold ud lidt endnu, kjære Moder! Jesus gif paa Vandet og frelste Petrus, og maasse han vil frelse os."

Den lille Piges Ord styrkede hendes Moder saa, at hun holdt ud endnu nogle Dieblikke længere, da en Baad kom og reddede dem.

Guds Veie. Naar Gud vil fylde en Sjæl, gjør han den først tom; naar han vil gjøre den rig, gjør han den først fattig; naar han vil ophøje den, gjør han den først ringe; naar han vil frelse den, lader han den først føle sin Hjælpeløshed og Elendighed.

Det skal ikke være længe for en bekymret Synder at møde en for Synderes Frelse bekymret Frelser.

Jordans Flod.

Som Evangeliet paa 6te Sondag efter Helligtrefonger minder Eder om Forflavel- sens Bjerg, saaledes mindes I paa Faste- ladnsfondag om Jordans Flod, hvor Jesus blev døbt af Johannes. Denne mærk- værdige Flod finde I jo desuden saa ofte om- talt i Eders Bibelhistorie.

Jordan er Palæstinas Hovedflod; den har sit Udspring paa Libanon, hvorfra 3 større Bække forene sig til denne Flod. Den er i det Hele 240 eng. Mil lang. Hær er den nedre Del af den, som løber fra

Genezareth Sø til det døde Hav (Nedre- Jordan), bekendt. Den er paa dette Strøg den mest bugtede Elv paa Jorden. Medens den rette Linje mellem disse 2 Indsøer kun udgjør ca. 60 eng. Mil, faar Jordan ved sine 150 Krumningere her en Længde af omkring 200 Mil. Stranden er paa begge Sider, som ogsaa vort Billede viser, grønklædt og tæt bevoxet med Træer, mest Pil, Poppel og Tamariisk. Den sydlige Del af Nedre-Jordan er fra 80 til 150 Fod bred.

min Moder, som havde baaret mig under sit Hjerte, har jeg sparket! O Gud, for Jesu Skyld forlad mig det! Jeg selv kan aldrig glemme det! — Hun vaskede nogle Skridt tilbage og støttede sig mod Muren. Hun vendte sit Ansigt fra mig. Jeg saa, hvor hendes Hjerte bankede.

"O Fader i Himmelen!" udbrod hun, "forlad ham, han ved ikke, hvad han gjør."

Gartneren gik i det Samme forbi, og da han saa, at min Moder var saa bleg og neppe kunde staa, standsede han. Hun vinkede paa ham. "Hør Drengen op, og stæng ham ind paa hans Kammer," sagde hun og vendte sig strax bort fra mig med et Blik, som jeg aldrig kan glemme — det var det uudsigelige "Ve" af et sonderknust Hjerte.

Et Dieblik efter var jeg Fange paa mit Kammer. Jeg tænkte i Begyndelsen at styrte mig ned gennem Vinduet og knuse Hovedet; men jeg frygtede for Døden. Jeg kjendte ikke nogen Anger. Undertiden var mit Hjerte overvældet; men snart reiste atter min uboieslige Stoltbed sig og bød mig ikke at give efter. Min Moders blege Ansigt forfulgte mig som et Spøgelse. Jeg kastede mig paa Sengen og sov ind. Ved Midnattid vaagnede jeg forfrossen og opskrevent af skrækkelige Dromme. I dette Dieblik var jeg særdig til at opsoge min Moder; thi jeg skald af Angest, men Døren var lukket. Ved Dagbrækningen forsvandt min Angest, og jeg fik atter Mod til at modstaa alle gode Indtryk. Pigen bar Mad og Drikke til mig, men jeg rørte det ikke. Jeg syntes, at Dagen aldrig vilde tage Ende. Om Aftenen, da det begynde at mørkne, hørte jeg lette Trin nærme sig min Dør. Det var min Søster; hun kaldte mig ved Navn og spurgte: "Hvad skal jeg sige til Mo'r om dig?"

"Jugenting!" svarede jeg.

"O Alfred! for min Skyld, for Alles Skyld — ja for Jesu Skyld! — maa jeg ikke sige, at du angrev? Hun vil gjerne tilgive dig."

"Jeg vil ikke mod min Vilje lade mig jage paa Skolen," svarede jeg.

"Men, naar Mo'r ønsker, at du skal gaa paa Skolen, saa gjør du det vel, kjære, kjære Alfred," sagde hun i en bedende Tone.

"Nei, jeg vil ikke," var mit Svar, "og du behøver ikke at tale videre med mig derom."

"O, min Broder, du plager hende til-døde, og siden kan du ikke være lykkelig et Dieblik."

Herpaa svarede jeg Intet. Mit Hjerte var rørt; men jeg kvalte mine Tølelser. Min Søster raabte paa mig; men jeg vidde ikke svare. Jeg hørte hende langsomt fjerne sig. Atter kastede jeg mig ned paa Sengen og tilbragte endnu en forfærdelig Nat. Al, det trodsige og haarde Hjerte, hvor det er ondt og arrigt! Jeg var elendig; men jeg kjendte ikke min Glendighed.

Andre Trin, svagere og langsommere end min Søsters, forstyrrede mig. En Stemme nævnte mit Navn; det var min Moder. "Alfred! min Son, maa jeg komme ind? Kjender du nogen Anger over, hvad du gjorde?" spurgte hun.

Jeg kan ikke sige, hvorledes det gik til, at jeg i dette Dieblik ganske og aldeles talte tværtimod mine Tølelser. Min Moders milde Stemme bragte mig til at skjælv og smelte mit haarde Hjertes Is; jeg ønskede inderlig at falde hende om Halsen; dog gjorde jeg det ikke. Men mit Hjerte misbilligede min Løgn, da jeg sagde, at jeg ingen Anger søkte. Jeg hørte hende hulke. Jeg ønskede at falde hende om Halsen — men gjorde det ikke.

En stærk Naaben paa mit Navn vakte mig op af en urolig Sovn, og min Søster stod ved min Seng. "Staa op, Alfred! nok ikke et Dieblik! Staa op og kom med mig! Mo'r holder paa at dø!" Jeg troede, at jeg drømte, stod hastig op og fulgte min Søster. Bleg og kald laa min Moder paa sin Seng. Hun havde ikke klædt sig af, men kun lagt sig for at samle Kræfter; da hun stod op for endnu engang at gaa til mig, fik hun et Anfald af Hjerteklappen og blev bevidstløs baaren til sit Kammer.

Jeg kan ikke udtale den Smerte, hvor-med jeg betragtede hende — eller min

skrækelige Angest, som blev ti Gange bitrere ved den Tanke, at hun ei ilive skulde faa vide min Anger. Jeg, hendes Søn og Morder, saldt paa Knæ ved hendes Seng. Hjertet udvidede sig i mit Bryst, og i mit Hoved var Ild. Jeg saa hende bevæge sin Haand; hun aabnede Vinene og kom til Bevidsthed, men kunde Intet tale. "Mo'r! min snille gode Mo'r!" raabte jeg, "tilgiver du mig?" Hun kunde ikke svare; men hendes milde Dietast og hendes Haandtryk forsikrede mig om, at hun tilgav sin Søn, som blev hendes Morder, hans store Brøde. Jeg knælede ved hendes Side — da kunde jeg græde. — Hun rørte bedende sine Læber, og nogle faa Dieblik derefter udaandede hun sit sidste Aandedræt. Der laa nu min Moder, et Lig for min Skyld, — der laa jeg paa Knæ, overvældet af Sorg og Skamfuldhed.

Jeg blev bevidstløs og baves af min Søster bort til en anden Seng, — og siden har jeg aldrig havt nogen Glæde i Verden.

Min Søn! de Videlser, som hidrøre fra saadanne Minder, maa vare, saalænge man lever. Gud er vistnok naadig; men min Uro over denne forfærdelige Brøde er en Kræft i Hjertet, som altid tærer det."

Jeg saa og følte, hvor aldeles denne min Faders Beretning passede for mig. Børn! I, som med Foragt bortvise Moderhærligheden, betænk Eder, medens I have Tid til Omvendelse! Og ser, hvilken Magt Djævelen kan faa over et Barn allerede saa tidligt. Denne Alfred vilde bede sin Moder om Forladelse, men kunde ikke. Der var en ond Magt over hans Hjerte, som holdt ham bunden i hans Ondskab. Og ser, hvilken Forbandelse ilesindige, daarlige Kammerater kunne føre over Eder! Gud forbarne sig over alle Børn, som maatte være iblandt dem! — Og ser endelig, hvorledes Forbrydelser mod Forældre efterlade i Erindringen en undsluttelig Kval, en Drim, som aldrig dør, men gnaver paa Hjertet, saalænge man lever. Gud bevare alle Børn i denne syndige Verden!" (B. Bibl.)

En liden Solstraale.

En klar Vaarmorgen væffedes lille Karine af de første Solstraaler, som lyste ind i hendes Værelse. "O, Herre Jesus," sulkede hun, "du, som er Livets og Retfærdighedens Sol, lys ind i mit arme Hjerte og fordriv derfra alt Mørke og al Kulde!" Derefter skyndte hun sig at klæde sig paa; men, medens hun gjorde det, tænkte hun stille ved sig selv: "Alt, om jeg idag kunde blive en saadan liden Solstraale for Mine!" Med dette Driste traadte hun ind i Dagligstuen, hvor Familie var samlet til sælles Morgenbøn.

Strax efter Bønnens Slutning begyndte Karines lille Søster i Buggen at græde. Moderen saa meget træt ud, da hun boiede sig ned over Buggen for at tage Barnet op.

"Mo'r, faar jeg Lov at lege med lille Ruth en Stund?" bad Karine venligt.

"Du gjør mig virkelig dermed en Tjeneste," svarede Moderen og skyndte sig til sit Arbejde i Kjøkkenet.

Karine gjorde nu Alt, hvad der stod i hendes Magt, for at trøste og berolige den Lille, og hendes Anstrengelser kronedes snart med den bedste Fremgang. Lille Ruths Ansigt klarnede op, og omsider lo hun meget fornøiet over de Leget, som Karine med stor Taalmodighed stillede op for hende.

Karine følte sig lykkelig i Bevidstheden om, at hun virkelig havde hjulpet sin Moder, og uden Misundelse saa hun paa, hvorledes hendes Broder August spiste sin varme Frokost. Men Exemplet virker, og, efter at han en Stund havde seet paa Karines Anstrengelser, tilbød ogsaa han sig at lege med Ruth, medens Karine fik spise.

Mangen en liden Pige vilde nu maasse have ment, at hun havde gjort nok; men Karine vilde være en Solstraale i Hjemmet hele Dagen, og ikke blot en saadan, som for et Dieblik titter ind af Vinduet og siden glemmer sig i Mørket. Saasnart lille Ruth blev træt af at lege, lagde hun hende forsigtigt ned i Buggen og sang hende med sagte, klar Stemme isøvn, medens hun paa samme Tid strikkede flittigt paa en Strømpe,

som skulde være færdig til Moderens Fødselsdag.

I Bærelset ved Siden af boede Karines gamle Bedstefader. Han var af Alderdom og Sygdom saa svag, at han ikke mere kunde forlade sin Plads i Donskrogen. Dertil kom, at han var næsten blind og ikke engang kunde se at læse mere i sin gamle Bibel. Med lydlose Skridt listede Karine sig ind til ham og spurgte venligt: "Kjære Bedstefar, skal jeg læse lidt for dig idag?"

Den Gamles Ansigt opklaredes, ligesom nylig den lille Ruths; thi Kjærlighed og Venlighed formaa at skabe Glæde og Tilfredshed saavel hos Gamle, som hos Børn.

Dg Karine læste først af den kjære Bibel og siden et Stykke af en gammel, herlig Bog, "Scribers Sjelestat," som Bedstefaderen havde meget kjær. Dg medens hun læste, opfyldtes den Gamles Hjerte af ny Trost og Fred, og han solte sig lykkelig den hele Dag igjennem ved det, han havde hørt. Karine arbejdede derefter en Stund i Haven, som hun hele Sommeren hjalp til at holde fri for Ugræs. Hun glemte heller ikke de smaa Kyllinger; og under alt dette var hendes Hjerte fuldt af Solskin. Hun havde ikke Tid til at se mørk og misfornøiet ud. Hun var selv glad; thi hun bidrog til Andes Glæde, og, da Aftenen kom, takkede hun sin himmelske Fader i Jesu Navn for en god og lykkelig Dag.

Ville ikke ogsaa vore unge Læsere bede Herren om Naade til at blive smaa Solstraaler i Hjemmet? Det kan dog Ingen af egen Kraft; af Naturen ere vi idel Mørke, og det er blot i samme Grad, som den Herre Jesus faar lys op med sit Lys og sin Kjærlighed hos os, at vi kunne blive til nogen Betsignelse for Andre.

Opløsning

paa Gaaden i No. 12 s. A.:

Eventyr (Een — Tyr).

Rigtig oplyst af H. W. D., Emerald Minn.; J. J. B., Crush Creek, Minn.; D. D. M., Cordues, Iowa; W. W. D., Eaton, W. S.

Gaader.

1.

Jeg ved om Alle dem, der læse dette,
At hjemme, ude de det ofte saa;
Men paalod jeg, at de, der Gaaden gjelte,
Det hørte Alle, kunde jeg medrette
Saa smaat paa Godet af dem Alle saa.

Jeg ved om Alle dem, der jerne jage,
At de det stød, endsskjønt de ei det saa;
At man af Dyr og Jagle det kan tage,
For Næns Skyld jeg nævner Aavn og Krage,
Af samme Grund jeg nævner Kaa og Daa.

Om Alle, Alle ved jeg, de det have,
Nagt i mangel Gang de ei det saa;
Det ajvres let af dem, der knapt kan stave,
Dg selv det gjorde mangel Stor til Glæde,
Et Slaver af sig mange meget Smaa.

Om Een jeg ved, han kan det ikke gjøre,
Om Een jeg ved, at han det aldrig saa,
Han har det heller ei, kan ei det høre;
Dg fattes ham ei: Die eier Dø
For det, ja, just for det, du tænke paa!

2.

J er det Første, Læsere, og var det Andet.
Det Hele er et Navn, ei sjældent her i Landet.

Børneblads

12te Aarg. sendes alle gamle Abonnenter, som have betalt al gammel Gjæld til dette Aars B. gyndelse.

Betaler da strax al gammel Gjæld!
Betaler dernæst saameget som muligt i Forskud for det nye Aar! Den sædvanlige Præmie for Forskud gives: En indvunden Aargang af Bladet for hver \$2.50, der er betalt i Forskud.

Send nye Bestillinger snarest muligt. Prisen er tiendelen 35 Cts. pr. Exemplar. Agenter, der selv holde Navnelist. og indetmaa for Betaalingen erholdende sænde Reduktion: Pakker paa 5—9 Expt. efter 30 Cts. pr. Expt.

— 10—49 — 25 " —
— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Fridt,
703 — S. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.